Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ATHANASIA RANTOSE
přednesené dne 28. dubna 2022[1]

Věc C-585/20

BFF Finance Iberia S. A. U.
proti
Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (oblastní správní soud č. 2 ve Valladolidu, Španělsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2011/7/EU – Postup proti opožděným platbám v obchodních transakcích – Vymáhání pohledávek postoupených několika podniky na společnost zabývající se vymáháním pohledávek vůči orgánu veřejné moci – Článek 6 – Pevná částka ve výši 40 eur jako náhrada nákladů spojených s vymáháním – Článek 4 – Lhůta splatnosti v případě, že zákon nebo smlouva stanoví prohlídku, jejímž prostřednictvím se zjišťuje, zda bylo zboží dodáno nebo služby poskytnuty v souladu se smlouvou – Článek 2 bod 8 – Pojem ‚splatná částka' – Zahrnutí daně z přidané hodnoty (DPH) do základu pro výpočet úroků z prodlení"

I. Úvod

1. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu určitých ustanovení směrnice 2011/7/EU o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích[2]. Tato směrnice se použije na platby, které jsou úhradou za obchodní transakce, a jejím cílem je zajistit řádné fungování vnitřního trhu a podpořit konkurenceschopnost podniků, a to zejména malých a středních podniků (MSP)[3].

2. Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností BFF Finance Iberia S. A. U. (dále jen „BFF") a Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionální správa zdravotnických služeb autonomního společenství Kastilie a Leónu, Španělsko) (dále jen „regionální správa") ve věci vymáhání pohledávek ze strany společnosti BFF vůči této správě, které odpovídají splatným částkám za dodané zboží a poskytnuté služby, které zdravotnickým zařízením spadajícím pod uvedenou správu dodalo a poskytlo 21 společností.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

[2] – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. února 2011 (Úř. věst. 2011, L 48, s. 1, a oprava Úř. věst. 2012, L 233, s. 3). Tato směrnice s účinností od 16. března 2013 zrušila a nahradila směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/35/ES ze dne 29. června 2000 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. 2000, L 200, s. 35; Zvl. vyd. 17/01, s. 226).

[3] – Viz čl. 1 odst. 1 a 2 směrnice 2011/7.

3. Na základě předběžných otázek položených předkládajícím soudem se má Soudní dvůr zabývat následujícími ustanoveními:

– článkem 6 směrnice 2011/7, a zejména kumulativní povahou pevné částky ve výši 40 EUR jako náhrady nákladů spojených s vymáháním, pokud vymáhané pohledávky vůči jednomu orgánu veřejné moci vyplývají z několika faktur, jež nebyly uhrazeny ve lhůtě splatnosti několika podnikům, které mezitím postoupily tyto pohledávky subjektu, který je vymáhá společně [4];

– článkem 4 uvedené směrnice, a zejména podmínkami pro použití lhůty splatnosti pro platbu zákonných úroků z prodlení při transakcích mezi podniky a orgány veřejné moci [5]; a

– článkem 2 bodem 8 uvedené směrnice, který se týká pojmu „splatná částka“, a zejména tím, zda má být daň z přidané hodnoty (DPH) uvedená na neuhrazených fakturách po splatnosti zahrnuta do základu pro výpočet zákonných úroků z prodlení či nikoliv [6].

Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

4. BFF, společnost založená podle španělského práva, která působí v oblasti vymáhání pohledávek, nabyla od 21 společností pohledávky z nezaplacených faktur za zboží a služby, které uvedené společnosti dodaly či poskytly v letech 2014 až 2017 zdravotnickým zařízením spadajícím pod regionální správu.

5. Dne 31. května 2019 vyzvala společnost BFF uvedenou správu k uhrazení částek odpovídajících jistině, navýšené o úroky z prodlení, jakož i náhradě nákladů spojených s vymáháním ve výši 40 EUR za každou z nezaplacených faktur podle článku 8 Ley 3/2004, por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales (zákon č. 3/2004, kterým se stanoví opatření proti opožděným platbám v obchodních transakcích), ze dne 29. prosince 2004 [7].

6. Vzhledem k tomu, že uvedená regionální správa na tuto výzvu nereagovala, podala společnost BFF žalobu k předkládajícímu soudu, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (správní soud ve Valladolidu, Španělsko), kterou se domáhala, aby byla regionální správě uložena povinnost zaplatit jí následující částky: jistinu ve výši 51 610,67 EUR navýšenou o úroky z prodlení; částku 40 eur jako náhradu nákladů spojených s vymáháním za každou z nezaplacených faktur; částku 43 626,76 EUR jako zákonný úrok z prodlení; částku zákonných úroků z úroků z prodlení; jakož i náklady řízení.

[4] – Soudní dvůr poskytl výklad článku 6 směrnice 2011/7 v rozsudcích ze dne 16. února 2017, IOS Finance EFC (C-555/14, dále jen „rozsudek IOS Finance“, EU:C:2017:121), ze dne 1. června 2017, Zarski (C-330/16, dále jen „rozsudek Zarski“, EU:C:2017:418), ze dne 13. září 2018, Česká pojišťovna (C-287/17, dále jen „rozsudek Česká pojišťovna“, EU:C:2018:707), a ze dne 9. července 2020, RL (Směrnice o postupu proti opožděným platbám) (C-199/19, dále jen „rozsudek RL“, EU:C:2020:548), jakož i v usnesení ze dne 11. dubna 2019, Gambietz (C-131/18, EU:C:2019:306). Článek 3 odst. 1 písm. c) směrnice 2000/35, který byl v podstatě nahrazen čl. 6 odst. 3 směrnice 2011/7, byl rovněž předmětem výkladu Soudního dvora v rozsudcích ze dne 3. dubna 2008, 01051 Telecom (C-306/06, EU:C:2008:187), a ze dne 15. prosince 2016, Nemec (C-256/15, dále jen „rozsudek Nemec“, EU:C:2016:954). Článek 6 směrnice 2011/7 je předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v probíhající věci C-370/21, DOMUS-SOFTWARE-AG v. Marc Braschoß Immobilien GmbH.

[5] – Soudní dvůr vyložil článek 4 směrnice 2011/7 v rozsudku IOS Finance a v rozsudku ze dne 28. ledna 2020, Komise v. Itálie (Směrnice o postupu proti opožděným platbám) (C-122/18, dále jen „rozsudek Komise v. Itálie“, EU:C:2020:41).

[6] – Soudní dvůr byl požádán o výklad některých dalších bodů článku 2 směrnice 2011/7 v rozsudcích Zarski, Komise v. Itálie, RL, a v rozsudcích ze dne 18. listopadu 2020, Techbau (C-299/19, EU:C:2020:937), jakož i ze dne 13. ledna 2022, New Media Development & Hotel Services (C-327/20, EU:C:2022:23).

[7] – BOE č. 314, ze dne 30. prosince 2004, s. 42334 (dále jen „zákon č. 3/2004“).

7. Předkládající soud má pochybnosti ohledně výkladu ustanovení směrnice 2011/7, která se týkají výpočtu některých z těchto částek a ohledně slučitelnosti španělských právních předpisů, které byly přijaty k jejich provedení, s těmito ustanoveními.

8. Předkládající soud si předně kladně otázku ohledně výkladu článku 6 směrnice 2011/7, který se týká splatnosti pevné částky ve výši 40 EUR jako náhrady nákladů spojených s vymáháním v případě, že je uplatněn společný nárok na zaplacení pohledávek zahrnující několik faktur neuhrazených ve lhůtě splatnosti. Poukazuje na to, že vnitrostátní judikatura není jednotná, pokud jde o otázku, zda se má výpočet této pevné částky vztahovat k faktuře, nebo k uplatněnému nároku.

9. Dále si předkládající soud klade otázku, zda je se směrnicí 2011/7 slučitelné pravidlo vnitrostátního práva, které ve všech případech a pro všechny druhy smluv stanoví lhůtu splatnosti v délce 60 dnů, sestávající z počáteční lhůty 30 dnů na přejímku zboží či služeb a dalších 30 dnů na zaplacení, aniž byla tato lhůta 60 dnů výslovně dohodnuta ve smlouvě nebo odůvodněna zvláštní povahou nebo určitými rysy smlouvy.

10. Konečně má předkládající soud za to, že je s ohledem na rozdílný výklad zastávaný vnitrostátními soudy nutné zjistit, zda článek 2 směrnice 2011/7 umožňuje zahrnout do základu pro výpočet úroků z prodlení částku splatné DPH z poskytnutého plnění, která je uvedena na faktuře, nebo zda vyžaduje, aby se v tomto ohledu postupovalo rozdílně podle data, k němuž smluvní partner regionální správy odvedl uvedenou částku do státní pokladny.

11. Za těchto okolností se Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (oblastní správní soud č. 2 ve Valladolidu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„S ohledem na ustanovení čl. 4 odst. 1, článku 6 a čl. 7 odst. 2 a 3 [směrnice 2011/7]:

1) Má být článek 6 směrnice vykládán v tom smyslu, že částka 40 eur přísluší vždy za každou fakturu za předpokladu, že věřitel jednotlivě specifikoval faktury v nárocích uplatněných ve správním řízení a ve správním řízení soudním, nebo v tom smyslu, že uvedená částka 40 eur přísluší vždy za každou fakturu, i když byla uplatněna v rámci společně uplatněného generického nároku?

2) Jak je třeba [s ohledem na] bod 23 odůvodnění směrnice 2011/7 […] vykládat čl. 198 odst. 4 [zákona č. 9/2017] [8], [který stanoví] ve všech případech a u všech smluv lhůtu splatnosti 60 dnů, která sestává z počáteční lhůty 30 dnů na přejímku zboží či služeb a dalších 30 dnů na zaplacení?

3) Jak je třeba vykládat článek 2 směrnice 2011/7? Lze [tuto] směrnici vykládat v tom smyslu, že umožňuje, aby byla do základu pro výpočet úroků z prodlení, které tato směrnice přiznává, zahrnuta DPH z uskutečněného plnění, jejíž výše je uvedena na faktuře, nebo je naopak nezbytné rozlišovat podle okamžiku, ke kterému smluvní partner odvedl daň daňové správě?“

[8] – Ley 9/2017, de Contratos del Sector Público, por la que se transponen al ordenamiento jurídico español las Directivas del Parlamento Europeo y del Consejo 2014/23/UE y 2014/24/UE, de 26 de febrero de 2014 (zákon 9/2017 o veřejných zakázkách, kterým se do španělského právního řádu provádějí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/23/EU a 2014/24/EU ze dne 26. února 2014) ze dne 8. listopadu 2017 (BOE č. 272 ze dne 9. listopadu 2017, s. 107714).

12. Písemná vyjádření předložily regionální správa, španělská vláda a Evropská komise, které rovněž odpověděly na písemné otázky položené Soudním dvorem.

Analýza

Úvodní poznámky

13. Spor, který vedl k podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, se týká soudního vymáhání pohledávek, které nabyla společnost BFF, zabývající se vymáháním pohledávek, od 21 společností, z důvodu, že dotčená regionální správa nezaplatila ve lhůtě splatnosti úplatu za dodané zboží a služby poskytnuté těmito společnostmi zdravotnickým zařízením spadajícím pod uvedenou správu.

14. Úvodem vyvstává otázka, zda tento spor zahrnuje „obchodní transakce" ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice 2011/7, které jsou definovány jako „transakce mezi podniky nebo mezi podniky a orgány veřejné moci, kter[é] ved[ou] k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu", a tudíž zda uvedená situace spadá do věcné působnosti této směrnice. Podle čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice se tato směrnice vztahuje na „veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce".

15. V této souvislosti by mohly vzniknout pochybnosti z důvodu, že dotčené pohledávky vyplývají ze smluvních vztahů existujících nikoli mezi regionální správou a společností BFF, ale mezi touto správou a společnostmi, od kterých společnost BFF tyto pohledávky odkoupila.

16. V tomto ohledu uvádím, že dotčené pohledávky se týkají úplat, které nebyly uhrazeny orgánem veřejné moci jako protiplnění za dodání zboží a poskytnutí služeb ze strany podniků (a sice 21 převádějících společností). Tyto pohledávky tedy vznikly na základě „obchodních transakcí" ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice 2011/7 a společnost BFF je nabyla se všemi právy, která z nich vyplývají. Situace dotčená v původním řízení tedy navazuje na původní obchodní transakce. Podle této logiky nemá postoupení pohledávek původními věřiteli na společnost zabývající se vymáháním pohledávek vliv na použitelnost *ratione materiae* uvedené směrnice na dotčenou situaci.

17. Tento výklad potvrzují rozsudky IOS Finance[9] a RL[10], které definují věcnou působnost směrnice 2011/7 široce, což umožňuje uplatnit ji na všechny platby, které jsou úhradou za obchodní transakce.

18. Mám tudíž za to, že vztah mezi dotčenou regionální správou a společností BFF spadá do věcné působnosti směrnice 2011/7.

[9] – Základem věci IOS Finance byla rovněž sdružená žádost o vymáhání několika pohledávek současně společností zabývající se vymáháním pohledávek, na kterou byly tyto pohledávky převedeny několika společnostmi. I když je pravda, že se Soudní dvůr ve svém rozsudku nezabýval problematikou použitelnosti *rationae materiae* směrnice 2011/7, ze skutečnosti, že odpověděl na předběžné otázky týkající se výkladu ustanovení této směrnice, vyplývá, že měl za to, že uvedený případ spadá do věcné působnosti této směrnice.

[10] – Rozsudek RL (body 22 a 23, jakož i citovaná judikatura).

K první předběžné otázce

19. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda má být článek 6 směrnice 2011/7 vykládán v tom smyslu, že minimální pevná částka ve výši 40 EUR, která má věřiteli nahradit náklady spojené s vymáháním, přísluší za každou neuhrazenou fakturu řádně identifikovanou v uplatněném nároku nebo v případě každého uplatněného nároku ve správním nebo soudním řízení bez ohledu na počet faktur, jejichž zaplacení je požadováno [11].

20. Regionální správa tvrdí, že článek 6 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že pevná částka ve výši 40 EUR se váže k uplatněnému nároku, bez ohledu na počet faktur, jejichž zaplacení je požadováno. Stejně tak španělská vláda tvrdí, že tato pevná částka nesouvisí s fakturami, ale s náklady spojenými s vymáháním dlužných částek. Komise má naopak za to, že uvedená pevná částka náleží za každou fakturu (nebo obchodní transakci), která nebyla uhrazena ve stanovené lhůtě.

21. Na úvod připomínám, že cílem článku 6 směrnice 2011/7 je zajistit minimální náhradu nákladů spojených s vymáháním, které věřitel vynaložil v případě, kdy má být na podle této směrnice zaplacen úrok z prodlení, ať už podle článku 3 (obchodní transakce mezi podniky) nebo podle článku 4 (obchodní transakce mezi podniky a orgány veřejné moci) této směrnice. Z předkládacího rozhodnutí kromě toho vyplývá, že zmíněný článek 6 byl do španělského práva proveden článkem 8 zákona č. 3/2004, který převzal částku 40 EUR stanovenou v čl. 6 odst. 1 téže směrnice [12].

22. Pokud jde o výklad těchto ustanovení, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [13].

23. Na prvním místě, pokud jde o znění článku 6 směrnice 2011/7, je třeba uvést, že odstavec 1 tohoto článku zmiňuje nárok věřitele obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 EUR. Odstavec 2 uvedeného článku ukládá členským státům povinnost zajistit, aby byla tato pevná částka splatná automaticky bez nutnosti upomínky [14], a dále aby představovala náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním. Odstavec 3 téhož článku stanoví zejména, že věřitel má nárok požadovat od dlužníka, kromě pevné částky ve výši 40 EUR, přiměřenou náhradu za všechny ostatní náklady spojené s vymáháním, které tuto pevnou částku přesahují a které mu vznikly v souvislosti s opožděnou platbou dlužníka, jako jsou výdaje za pověření advokáta či za využití služeb společnosti vymáhající pohledávky [15].

24. V tomto ohledu z bodu 19 ve spojení s bodem 20 odůvodnění směrnice 2011/7, jejichž hlavním účelem je odůvodnit obsah článku 6 této směrnice, vyplývá, že pevná částka uvedená v čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice představuje pouze část „spravedliv[é] náhrad[y] nákladů spojených s vymáháním, které [věřitelům] vznikly v důsledku opožděné platby“, přičemž tato

[11] – V případě přijetí prvního výkladu vzniká podle předkládajícího soudu otázka, zda je zaplacení částky 40 EUR za fakturu podmíněno tím, že věřitel předtím tyto faktury specifikoval ve všech svých nárocích uplatněných ve správním řízení nebo správním řízení soudním, nebo zda k tomu, aby bylo později možné požadovat zmíněnou platbu 40 EUR za fakturu, postačuje společně uplatněný generický nárok.

[12] – Vzhledem k tomu, že se jedná o minimální harmonizaci, mohou členské státy stanovit pevné částky k náhradě nákladů spojených s vymáháním, které převyšují částku 40 EUR, a jsou tudíž pro věřitele výhodnější (viz bod 21 odůvodnění směrnice 2011/7).

[13] – V tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Itálie (bod 39 a citovaná judikatura).

[14] – Podle bodu 16 odůvodnění směrnice 2011/7 by totiž „[t]ato směrnice […] neměla zavazovat [věřitele] k tomu, aby vymáhal úrok z prodlení. V případě opožděné platby by tato směrnice měla věřiteli umožnit účtovat úrok z prodlení bez předchozího oznámení o neplnění nebo podobného oznámení připomínajícího dlužníkovi jeho povinnost platit“.

[15] – Viz rozsudek Česká pojišťovna (body 18, 20 a 21).

náhrada sloužit k „odrazení od opožděných plateb“. Jak totiž uvádí druhá věta bodu 19 odůvodnění téže směrnice, minimální pevná částka stanovená unijním normotvůrcem odpovídá „náklad[ům] spojen[ým] s vymáháním administrativních nákladů a náhrad[ě] za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby“.

25. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že ani okolnost, že tento bod 19 odůvodnění uvádí, že směrnice 2011/7 by měla stanovit pevnou minimální částku na náhradu administrativních a interních nákladů spojených s vymáháním opožděných plateb, nevylučuje, že by věřiteli mohla být přiznána přiměřená náhrada těchto nákladů, pokud by tato pevná minimální částka nepostačovala na jejich pokrytí. Podle bodu 20 odůvodnění této směrnice by měl mít věřitel kromě nároku na zaplacení pevné částky rovněž nárok na náhradu „zbývajících nákladů spojených s vymáháním“, které mu vznikly v souvislosti s opožděnou platbou. Právě na tyto „zbývající náklady spojené s vymáháním“ odkazuje čl. 6 odst. 3 zmíněné směrnice. Soudní dvůr konstatoval, že výrazem „které tuto […] částku přesahují“ chtěl unijní normotvůrce zdůraznit, že v přiměřené výši lze nahradit jakékoli náklady spojené s vymáháním, které převyšují částku 40 eur [16], přičemž se nejedná o jiný druh nákladů než o ty, které jsou uvedeny v odstavci 1 tohoto článku [17].

26. Domnívám se, že s ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že pevná částka ve výši 40 EUR je splatná „bez nutnosti upomínky [dlužníkovi]“ a jejím účelem je získat náhradu za „náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby“, je zřejmé, že vymahatelnost uvedené částky závisí na existenci nároku uplatněného ve správním nebo soudním řízení.

27. Skutečnost, že předpokladem pro přiznání pevné částky je takový uplatněný nárok, však nelze vykládat tak, jak to v podstatě činí španělská vláda, že se jeho vymahatelnost vztahuje spíše k osobě dlužníka než k faktuře, takže pevnou částku ve výši 40 EUR lze sčítat, pokud jde o souhrnné vymáhání od jediného orgánu veřejné moci.

28. Podle doslovného výkladu totiž uplatnění nároku (ve správním nebo soudním řízení), jehož cílem je nahradit věřiteli jím vynaložené náklady spojené s vymáháním, předpokládá podle čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2011/7 „opožděnou platbu“. Je to totiž právě „opožděná platba“, která odůvodňuje výpočet nákladů, za které musí být věřiteli poskytnuta náhrada. Opožděnost se přitom týká jednotlivých obchodních transakcí. Takové transakce jsou nutně doloženy vystavením faktury (nebo jiného rovnocenného dokumentu vyzývajícího k provedení platby) [18]. Jak totiž připomíná bod 18 odůvodnění uvedené směrnice, „faktury zakládají platební závazek“ a právě přijetí faktury umožňuje určit lhůty splatnosti [19].

29. Z toho vyplývá, že z formulace článku 6 směrnice 2011/7 lze dovodit, že náhrada nákladů spojených s vymáháním nutně přísluší za každou obchodní transakci, a tedy za každou fakturou.

30. Na druhém místě je uvedený výklad podpořen kontextem článku 6 této směrnice. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 21 tohoto stanoviska, nárok na zaplacení pevné částky závisí na tom, že má být podle článků 3 a 4 uvedené směrnice zaplacen úrok z prodlení. Jinými slovy, věřitel může požadovat úroky z prodlení z důvodu neplnění, ke kterému došlo v rámci dané transakce, takže každá transakce (doložená existencí faktury) zakládá nárok na pevnou náhradu ve výši 40 EUR.

16 – Viz rozsudek Česká pojišťovna (bod 22).

17 – Viz rozsudek Česká pojišťovna (body 22 a 23).

18 – V tomto smyslu viz čl. 2 body 4) a 8) směrnice 2011/7.

19 – V tomto ohledu viz bod 40 tohoto stanoviska.

31. Na třetím místě mám za to, že doslovný a kontextuální výklad článku 6 směrnice 2011/7 je potvrzen cíli, které sleduje tato směrnice, jakož i dotčené ustanovení.

32. Pokud jde totiž o obecný cíl směrnice 2011/7, tato směrnice bojuje, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, proti opožděným platbám v obchodních transakcích, přičemž podle bodu 12 odůvodnění této směrnice opožděná platba představuje porušení smlouvy, které je pro dlužníky finančně přitažlivé, mimo jiné vzhledem k nízkým nebo žádným úrokům z prodlení účtovaným za opožděné platby [20]. Z toho vyplývá, že uvedená směrnice usiluje o účinnou ochranu věřitele proti opožděným platbám [21]. Taková ochrana s sebou nese i to, že uvedenému věřiteli bude nabídnuta co nejúplnější náhrada jemu vzniklých nákladů spojených s vymáháním, aby tak odrazovala od takových opožděných plateb [22]. Pokud jde přitom o skutkové okolnosti věci v původním řízení, bylo by možné se domnívat, že výklad článku 6 téže směrnice v tom smyslu, že se pevná částka ve výši 40 EUR váže k uplatněnému nároku, a použije se tedy pouze jednou, odporuje tomuto cíli.

33. Z bodu 19 odůvodnění směrnice 2011/7 dále jasně vyplývá, že článek 6 této směrnice má za cíl k „*odrazení od opožděných plateb*“ stanovit „spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které vznikly [věřitelům] v důsledku opožděné platby“ [23]. Jak tvrdí Komise a jak potvrzují částky požadované v rámci sporu v původním řízení, náklady vynaložené na vymáhání nesplacených pohledávek mohou představovat značnou část likvidních prostředků hospodářského subjektu, zejména v případě malých a středních podniků. Skutečnost, že se tato náhrada přísluší za každou nárokovanou fakturu, a nikoli za pohledávku jako celek, proto nepopiratelně zvyšuje částku pohledávky, kterou může věřitel vymoci, čímž odrazuje od opožděných plateb a sleduje obecný cíl této směrnice uvedený v bodě 32 tohoto stanoviska.

34. Závěrem dodávám, že uvedený výklad je rovněž v souladu s historií vzniku článku 6 směrnice 2011/7. Důvodová zpráva k návrhu směrnice Komise totiž uváděla, že uvedené ustanovení sleduje dvojí cíl, a to zaprvé aby věřitel získal náhradu za interní administrativní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby, a zadruhé aby toto opatření mělo odstrašující účinek na dlužníky [24].

35. S ohledem na výše uvedené navrhuji odpovědět na první předběžnou otázku tak, že článek 6 směrnice 2011/7 musí být vykládán v tom smyslu, že se nárok na (minimální) náhradu nákladů spojených s vymáháním ve výši 40 EUR (nebo ekvivalent této částky) vztahuje na každou fakturu (nebo obchodní transakci), která vede k výběru úroků z prodlení.

[20] – Viz rozsudky Česká pojišťovna (bod 25) a IOS Finance (bod 24).

[21] – Viz rozsudky Česká pojišťovna (bod 26) a Nemec (bod 50).

[22] – Viz rozsudek Česká pojišťovna (bod 26).

[23] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

[24] – Viz článek 4 návrhu Komise na přepracování směrnice 2000/35 [COM (2009) 126 final]. Princip stanovení pevné částky určené k náhradě nákladů spojených s vymáháním nezaplacených částek byl totiž upraven v článku 4 (nadepsaném „Náhrada nákladů spojených s vymáháním“) původního návrhu Komise, avšak s přísnější povinností. V souladu s tímto původním ustanovením se zvláště pevná částka ve výši 40 EUR týkala pouze dluhů, které činily méně než 1 000 EUR. Naproti pro dluhy ve výši 1000 až 10 000 EUR stanovil článek 4 návrhu Komise pevnou částku ve výši 70 EUR a konečně v případě dluhu, který činí 10 000 EUR nebo více, částku odpovídající 1 % částky, pro kterou se úrok z prodlení v případě opožděné platby stává splatným. Evropský parlament chtěl zmírnit přísnost uvedeného původního ustanovení tím, že připravil pozměňovací návrh, který spočíval zejména v tom, že stanovil pevnou částku jako náhradu nákladů spojených s vymáháním pohledávky, která měla být vázána na dlužníka spíše než na faktury, ale následně tento pozměňovací návrh stáhl (viz pozměňovací návrh č. 29 ke zprávě o návrhu Komise ze dne 4. května 2010) a v podstatě souhlasil s Radou Evropské unie, aby tyto náklady byly hrazeny za každou fakturu.

K druhé předběžné otázce

36. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda článek 4 směrnice 2011/7, vykládaný ve světle bodu 23 odůvodnění této směrnice, brání vnitrostátní právní úpravě, která v případě transakcí mezi podniky a orgány veřejné moci stanoví za všech okolností a pro všechny smlouvy lhůtu splatnosti v maximální délce 60 dnů, která se skládá z počáteční lhůty 30 dnů pro přejímku zboží a služeb nebo prohlídku, jejímž prostřednictvím se zjišťuje, zda bylo zboží dodáno nebo služby byly poskytnuty v souladu se smlouvou, a z dodatečné lhůty 30 dnů pro skutečné zaplacení dohodnuté ceny.

37. Regionální správa a španělská vláda v podstatě tvrdí, že článek 4 směrnice 2011/7 takové právní úpravě nebrání. Komise s tímto postojem souhlasí za předpokladu, že použití dodatečné lhůty je zaprvé podmíněno existencí zvláštního postupu pro přejímku zboží a služeb nebo pro prohlídku za účelem zjištění, zda bylo zboží dodáno nebo služby poskytnuty v souladu se smlouvou (dále jen „přejímka“) a zadruhé tím, že tato právní úprava nevede k obcházení obecné platební povinnosti ve lhůtě 30 dnů.

38. Úvodem je třeba nejprve poukázat na to, že podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2011/7 mají členské státy zajistit, že v obchodních transakcích, v nichž je dlužníkem orgán veřejné moci, má věřitel, který splnil své povinnosti a neobdržel splatnou částku včas, nárok na zákonný úrok z prodlení bez nutnosti upomínky, s výjimkou případu, kdy dlužník není za prodlení odpovědný [25]. Dále podle čl. 4 odst. 3 písm. a) této směrnice členské státy zajistí, aby v rámci týchž transakcí nepřekročila lhůta splatnosti 30 kalendářních dnů (dále jen „obecná lhůta“) od okamžiku, kdy nastanou skutkové okolnosti vyjmenované v bodech i) až iv). Konečně čl. 4 odst. 4 uvedené směrnice umožňuje členským státům prodloužit tuto lhůtu zmíněným orgánům veřejné moci a veřejným subjektům až na 60 kalendářních dnů [26].

39. Pokud jde o znění čl. 4 odst. 3 směrnice 2011/7, připomínám, že Soudní dvůr rozhodl, že toto ustanovení ukládá členským státům konkrétní povinnost týkající se skutečného dodržování lhůt splatnosti zákonných úroků, které stanoví, ze strany jejich orgánů veřejné moci [27].

40. Konkrétněji body i) až iv) tohoto ustanovení stanoví lhůtu splatnosti, která nepřekročí 30 kalendářních dnů a která se počítá od tří různých okamžiků v závislosti na dotčených skutkových okolnostech, a sice:

– ode dne, kdy dlužník obdrží fakturu (nebo jiný rovnocenný dokument vyzývající k provedení platby, dále jen společně „faktura“) [bod i)];

– ode dne obdržení zboží nebo poskytnutí služeb, pokud není den obdržení faktury jistý [bod ii)] nebo pokud dlužník obdrží fakturu dříve než zboží nebo služby [bod iii)]; nebo

– ode dne, kdy probíhá přejímka nebo prohlídka, pokud zákon nebo smlouva stanoví přejímku nebo prohlídku zboží nebo služeb, a jestliže dlužník obdrží fakturu dříve anebo v den, kdy probíhá přejímka nebo prohlídka [bod iv)].

[25] – Viz rozsudek IOS Finance (bod 27).

[26] – Viz rozsudek Komise v. Itálie (bod 38).

[27] – Rozsudek Komise v. Itálie (body 40, 43 a 53). V tomto rozsudku Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že průměrná lhůta splatnosti u orgánů veřejné moci v délce 50 dnů za celý rok 2016 představovala trvalé a systematické překračování lhůt splatnosti stanovených v článku 4 směrnice 2011/7 a porušení tohoto článku. (viz body 16, 22, 57, 59, 62 a 66 tohoto rozsudku).

41. Unijní normotvůrce dále poskytl na základě čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/7 členským státům možnost prodloužit ve dvou případech výše uvedené lhůty stanovené v odst. 3 písm. a) tohoto článku až na 60 dnů, a to pro orgány veřejné moci vykonávající hospodářskou činnost průmyslové či obchodní povahy jako veřejné podniky [písm. a)] [28] nebo pro veřejné subjekty poskytující zdravotní péči [29] [písm. b)], a to prostřednictvím postupu, který vyžaduje zaslání zprávy o takovém prodloužení Komisi.

42. V projednávané věci předkládající soud podle všeho vyjadřuje pochybnosti pouze ohledně slučitelnosti vnitrostátního práva s ustanoveními směrnice 2011/7, která se týkají přejímky zboží či služeb ve smyslu čl. 4 odst. 3 písm. a) bodu iv) této směrnice. Okolnost, že se spor v původním řízení týká služeb poskytovaných zdravotnickým zařízením, tak není pro účely této analýzy relevantní, neboť předkládající soud neuvádí, že tato okolnost může vést sama o sobě k uplatnění maximální lhůty stanovené v čl. 4 odst. 4 písm. b) této směrnice. Je tedy třeba posoudit jen ta ustanovení, která se týkají přejímky zboží či služeb ve smyslu čl. 4 odst. 3 písm. a) bodu iv) téže směrnice.

43. V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle uvedeného ustanovení začíná lhůta splatnosti běžet ode dne, kdy probíhá přejímka pouze tehdy, pokud zákon nebo smlouva takovou přejímku stanoví. Článek 4 odst. 5 směrnice 2011/7 ve vztahu k prvně uvedenému ustanovení dále uvádí, že členské státy zajistí, že maximální doba trvání přejímky nepřekročí dobu 30 kalendářních dnů ode dne obdržení zboží nebo poskytnutí služeb, „pokud nejsou ve smlouvě nebo v zadávací dokumentaci výslovně dohodnuty jiné podmínky a za předpokladu, že to vůči věřiteli není ve smyslu článku 7 hrubě nespravedlivé“. Bod 26 odůvodnění této směrnice totiž uvádí, že „maximální doba trvání přejímky […] [by] zpravidla [neměla překročit] 30 kalendářních dnů […][s výjimkou případů] zvláště složitých smluv, je-li to výslovně dohodnuto ve smlouvě nebo v zadávací dokumentaci a pokud to není vůči věřiteli hrubě nespravedlivé“.

44. Ze společného výkladu čl. 4 odst. 3 písm. a) bodu iv) a čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/7 tedy vyplývá, že lhůta splatnosti může být v případě probíhající přejímky složena z počáteční lhůty v maximální délce 30 dnů pro přejímku zboží či služeb, po níž následuje další lhůta v maximální délce 30 dnů pro skutečné zaplacení dohodnuté ceny. I když ze znění těchto ustanovení výslovně nevyplývá, že lhůta splatnosti následuje po lhůtě pro prohlídku zboží či služeb, hospodářská, smluvní a rozpočtová logika zpravidla předpokládá, že platba bude provedena až poté, co dojde k přejímce dodaného zboží nebo poskytnutých služeb.

45. Zadruhé je třeba konstatovat, že uvedené prodloužení obecné lhůty v délce 30 dnů na základě čl. 4 odst. 3 písm. a) bodu iv) a čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/7 není automatické a nelze jej stanovit jako obecné pravidlo. Využití maximální lhůty je totiž možné pouze tehdy, pokud jsou splněny podmínky uvedené v těchto ustanoveních, tedy pokud je přejímka zboží nebo služeb stanovena zákonem nebo smlouvou.

46. Článek 4 odst. 6 uvedené směrnice totiž v tomto smyslu stanoví, že členské státy mají zajistit, že lhůta splatnosti stanovená ve smlouvě nepřekročí lhůty 30 dnů stanovené v odstavci 3, *„pokud nejsou ve smlouvě výslovně dohodnuty jiné podmínky a za předpokladu, že to není objektivně odůvodněno zvláštní povahou nebo rysy smlouvy“* [30]. Kromě toho i v takovém případě lhůta

[28] – V tomto ohledu viz bod 24 odůvodnění směrnice 2011/7.

[29] – V tomto ohledu viz bod 25 odůvodnění směrnice 2011/7.

[30] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

„v žádném případě nepřekročí [maximální lhůtu] 60 kalendářních dnů“. Takovými rysy smlouvy, které by mohly objektivně odůvodnit prodloužení lhůty z důvodu přejímky zboží či služeb, by mohla být okolnost, že se plnění smlouvy jeví z technického hlediska jako obzvláště složité.

47. Z výkladu čl. 4 odst. 3, 5 a 6 směrnice 2011/7 ve vzájemném spojení tedy vyplývá, že k prodloužení obecné lhůty na maximální lhůtu 60 dnů má docházet výjimečně. Jak totiž uvedl Soudní dvůr, který rozhodoval ve velkém senátu, článek 4 této směrnice výslovně stanoví, že „členské státy zajistí, aby lhůta splatnosti nepřekročila 30 dnů nebo v *některých případech* nanejvýš 60 dnů“ [31].

48. Zatřetí je tento výklad podpořen cíli, které sleduje zmíněná směrnice [32]. V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že z bodu 3 ve spojení s body 9 a 23 odůvodnění směrnice 2011/7 vyplývá, že orgány veřejné moci, které provádějí značné množství plateb podnikům, mají výhodu jistějších, předvídatelnějších a trvalejších příjmů než soukromé podniky, mohou získat financování za atraktivnějších podmínek než podniky a při dosahování svých cílů jsou méně závislé na budování stálých obchodních vztahů než podniky. Pokud jde přitom o uvedené podniky, opožděné platby ze strany těchto orgánů veřejné moci znamenají pro podniky neopodstatněné náklady, neboť zvyšují jejich problémy s likviditou a komplikují jejich finanční řízení. Tyto opožděné platby rovněž postihují jejich konkurenceschopnost a ziskovost v případech, kdy tyto podniky potřebují kvůli opožděné platbě získat vnější financování [33].

49. Jak totiž správně uvádí předkládající soud, bod 23 odůvodnění směrnice 2011/7 potvrzuje, že ustanovení, které stanoví lhůtu 60 dnů, není obecným ustanovením, ale je jasně omezeno na situace, kdy je to objektivně odůvodněno, ať už na základě čl. 4 odst. 3 písm. a) bodu iv) nebo na základě čl. 4 odst. 4 této směrnice. Podle zmíněného bodu 23 odůvodnění totiž „[d]louhé lhůty splatnosti a opožděné platby ze strany orgánů veřejné moci za zboží a služby znamenají pro podniky neopodstatněné náklady. Proto je vhodné zavést zvláštní pravidla týkající se obchodních transakcí pro dodávku zboží nebo poskytnutí služeb podniky orgánům veřejné moci, týkající se zejména lhůt splatnosti, které zpravidla nesmí překročit 30 kalendářních dnů, *pokud nejsou ve smlouvě výslovně dohodnuty jiné podmínky a za předpokladu, že to je objektivně odůvodněno zvláštní povahou nebo rysy smlouvy, a v žádném případě nesmí překročit* 60 kalendářních dnů“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

50. Pokud členský stát využije možnost stanovit pro zaplacení dlužných částek dodatečnou lhůtu 30 kalendářních dnů, musí to tudíž být kromě případů uvedených v čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/7 [34] výslovně dohodnuto ve smlouvě, jakož i objektivně odůvodněno zvláštní povahou nebo rysy smlouvy.

51. Vyvstává tedy otázka, zda je vnitrostátní právní úprava, která stanoví za všech okolností a pro všechny smlouvy lhůtu splatnosti v délce 60 dnů, v souladu s článkem 4 směrnice 2011/7.

52. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se v rámci řízení o předběžné otázce vyjadřoval k výkladu vnitrostátních ustanovení, ani aby posuzoval, zda jejich výklad, který poskytuje předkládající soud, je správný. Pouze vnitrostátní soudy jsou totiž příslušné rozhodovat o výkladu vnitrostátního práva [35]. Je tedy na předkládajícím soudu, aby ve

[31] – Rozsudek Komise v. Itálie (bod 44). Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

[32] – Viz bod 1 tohoto stanoviska.

[33] – Rozsudek Komise v. Itálie (bod 46).

[34] – Viz body 38 a 42 tohoto stanoviska.

[35] – V tomto smyslu viz rozsudek IOS Finance (bod 21 a citovaná judikatura).

světle všech relevantních skutečností vnitrostátního práva posoudil, zda vnitrostátní právo stanoví dostatečně odůvodněným způsobem, kdy je nezbytné provádět přejímku zboží či služeb, aby nebylo možné obejít na základě obecného právního pravidla obecnou platební povinnost ve lhůtě 30 dnů.

53. V projednávané věci je přitom třeba podotknout, že předkládající soud nezmiňuje žádné ustanovení španělského práva, které by konkrétně upravovalo přejímku zboží či služeb nebo zvláštní důvod, který by objektivně odůvodňoval nutnost poskytnutí dodatečné lhůty pro zaplacení v délce 30 dnů. Domnívám se mimoto, že pouhý odkaz na tento postup ve vnitrostátních právních předpisech není ke splnění podmínky stanovené v uvedeném čl. 4 odst. 3 písm. a) bodě iv) postačující. Takové ustanovení vnitrostátního práva by totiž mohlo vést k obcházení obecné platební povinnosti v délce 30 dnů stanovené směrnicí 2011/7 k narušení užitečného účinku této směrnice.

54. S ohledem na výše uvedené navrhuji odpovědět na druhou předběžnou otázku tak, že článek 4 směrnice 2011/7 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v případě transakcí mezi podniky a orgány veřejné moci stanoví lhůtu splatnosti v maximální délce 60 dnů, složenou z počátečního období 30 dnů pro přejímku nebo prohlídku zboží nebo služeb za účelem zjištění, zda zboží bylo dodáno nebo služby byly poskytnuty v souladu se smlouvou, a dodatečné lhůty 30 dnů pro skutečné zaplacení sjednané ceny, a to za předpokladu, že je využití této dodatečné lhůty podmíněno existencí zvláštního postupu pro přejímku nebo prohlídku zboží či služeb, který je výslovně stanoven zákonem nebo dohodnut ve smlouvě, a za předpokladu, že je to objektivně odůvodněno zvláštní povahou nebo rysy dotčené smlouvy.

Ke třetí předběžné otázce

55. Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda má být čl. 2 bod 8 směrnice 2011/7 vykládán v tom smyslu, že „splatná částka“, která je v něm vymezena, zahrnuje úroky z prodlení vypočtené z celkové částky uvedené na faktuře, tedy včetně částky DPH splatné z poskytnuté služby, a dále, zda je za tímto účelem nutné postupovat rozdílně v závislosti na okamžiku, kdy věřitel odvedl tuto částku do státní pokladny.

56. Regionální správa a španělská vláda v podstatě tvrdí, že DPH lze zahrnout do základu pro výpočet úroků z prodlení pouze v případě, že věřitel prokáže, že tuto částku odvedl do státní pokladny. Komise má naopak za to, že DPH musí být zahrnuta do základu pro výpočet úroků z prodlení bez ohledu na skutečnost, zda byla platba DPH provedena předem, rozložena na splátky nebo odložena.

57. V tomto ohledu uvádím, že v čl. 2 bod 8 směrnice 2011/7 je pojem „splatná částka“ definován jako „jistina, která měla být splacena ve smluvní nebo zákonné lhůtě splatnosti, *včetně příslušných daní*, cel, dávek či poplatků uvedených na faktuře nebo v jiném rovnocenném dokumentu vyzývajícím k provedení platby“ [36]. Mimoto připomínám, že při transakcích mezi podniky a orgány veřejné moci se úrok z prodlení stanovený v článku 4 této směrnice stává splatným, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 1 tohoto článku, tj. věřitel splnil své smluvní a zákonné povinnosti a neobdržel splatnou částku včas, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný.

[36] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

58. Ze znění těchto ustanovení vyplývá, že při použití výrazu „včetně příslušných daní“ bez jakéhokoli dalšího upřesnění v tomto ohledu musí „splatná částka“ ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice 2011/7 nutně zahrnovat DPH, a to tím spíše, že unijní normotvůrce nezamýšlel rozlišovat podle toho, zda věřitel již odvedl DPH do státní pokladny, či nikoli. Přezkum znění tohoto ustanovení tedy vede k závěru, že pojem „splatná částka“ zahrnuje příslušnou částku DPH uvedenou na faktuře nebo v jiném rovnocenném dokumentu vyzývajícím k provedení platby bez ohledu na to, zda věřitel tuto částku již předtím odvedl do státní pokladny.

59. Tento závěr vyplývá rovněž z kontextuálního výkladu, neboť směrnice 2011/7 neobsahuje ustanovení, které by stanovilo výjimky nebo zvláštní pravidla pro výpočet úroků z prodlení. Článek 2 odst. 5 této směrnice totiž pouze uvádí, že „úrokem z prodlení“ se rozumí „zákonný úrok z prodlení nebo úrok, jehož sazba byla sjednána mezi podniky, s výhradou článku 7“, bez jakéhokoli odkazu na DPH. Z toho vyvozuji, že výpočet úroků z prodlení se provádí nezávisle na způsobu nebo okamžiku odvedení DPH.

60. Považuji však za užitečné upřesnit, že i když musí být úroky z prodlení vypočteny z celkové částky uvedené na faktuře, včetně DPH, samotné roky z prodlení DPH nepodléhají. Jinými slovy, úroky z prodlení nejsou součástí základu DPH, protože nepředstavují protiplnění za dodané zboží nebo poskytnuté služby, ale mají čistě kompenzační úlohu.

61. V tomto ohledu a pro úplnost připomínám, že článek 63 směrnice 2006/112/ES[37] zejména stanoví, že daňová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby. Článek 66 této směrnice však členským státům umožňuje odchýlit se od obecného pravidla uvedeného v článku 63 tím, že změní okamžik vzniku daňové povinnosti k DPH, na okamžik, kdy dojde k zaplacení ze strany zákazníka. Z toho v takovém případě vyplývá, že věřitel není povinen odvést DPH do státní pokladny, neboť DPH se nestala „splatnou“ z důvodu jejího nezaplacení dlužníkem. V takové situaci nebudou úroky z prodlení zahrnovat částku DPH, neboť není splatnou „daní“ ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice 2011/7.

62. S ohledem na výše uvedené navrhuji odpovědět na třetí předběžnou otázku tak, že čl. 2 bod 8 směrnice 2011/7 musí být vykládán v tom smyslu, že „splatná částka“ zahrnuje úroky z prodlení vypočítané z celkové částky uvedené na faktuře včetně DPH, a to bez ohledu na skutečnost, zda věřitel tuto daň již předtím odvedl do státní pokladny.

Závěry

63. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžné otázky položené [žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (oblastní správní soud č. 2 ve Valladolidu, Španělsko)] odpověděl následovně:

„1) Článek 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích musí být vykládán v tom smyslu, že nárok na (minimální) náhradu nákladů spojených s vymáháním ve výši 40 EUR (nebo ekvivalent této částky) přísluší za každou fakturu (nebo obchodní transakci), která zakládá nárok na úroky z prodlení.

[37] – Směrnice Rady ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1).

2) Článek 4 směrnice 2011/7 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví v případě transakcí mezi podniky a orgány veřejné moci lhůtu splatnosti v maximální délce 60 dnů složenou z počátečního období 30 dnů pro přejímku nebo prohlídku zboží nebo služeb za účelem zjištění, zda zboží bylo dodáno nebo služby byly poskytnuty v souladu se smlouvou, a dodatečné lhůty 30 dnů pro skutečné zaplacení sjednané ceny, a to za předpokladu, že je využití této dodatečné lhůty podmíněno existencí zvláštního postupu pro přejímku nebo prohlídku zboží či služeb, který je výslovně stanoven zákonem nebo smlouvou, a za předpokladu, že je to objektivně odůvodněno zvláštní povahou nebo rysy dotčené smlouvy.

3) Článek 2 bod 8 směrnice 2011/7 musí být vykládán v tom smyslu, že ‚splatná částka' zahrnuje úroky z prodlení vypočítané z celkové částky uvedené na faktuře včetně daně z přidané hodnoty, a to bez ohledu na skutečnost, zda věřitel tuto daň již předtím odvedl do státní pokladny".